Yalancılık adamın karakteri… Yalan söylüyor, sürekli olarak ve her konuda yalan söylüyor diye ona kızmamak gerek… O yalan söyler, sen inanmayacaksın…

İşkence konusunu yazmaktan öteki maskaralıklarını yazmayı unuttuğum oldu.

İşkence konusu açıklığa fazlasıyla kavuştu. Mihrac Ural kendisine yarayan türden bir işkence görmüş. Cezaevine girerken turp gibiymiş. Gören var, kendisi de biliyor ve gıkını çıkaramıyor.

Tutuklandıktan sonra fazla zaman geçmeden Isparta'da yanımıza sevk olarak gelmişti ve domuz gibiydi.

İşkence yaramış canım!

"21 gün işkencede kaldım, her tarafım parçalandı" diye yazardı.

"Mesela neren parçalandı?" diye sorunca cevaplayamadı.

"21 gün İstanbul-Ankara arasında dolaştırıldım" derdi.

"Mesela nerelere götürdüler?" diye sorunca cevaplandıramadı.

Şimdi yalan üretme fabrikasından çıkan son versiyonda 21 gün konusu kaldırılmış.

Olur öyle vakalar, Allah düşürmesin…

Ne anlatacaktım ben, hapishaneler konusunu…

1986 yılında, yani bırakın Türkiye'yi dünya tarihinde bile eşine az rastlanan bu devrimci önder, henüz 30 yaşında iken, Otobiyografi yayınlamış ve bu marifetini de faksla ulaşabildiği herkese göndermişti. (O yıllarda internet yoktu).

Bunlardan bir tanesi de Duisburg'daki TSİP bürosuydu. Otobiyografiyi okuyanlar gülmekten yerlere yatıyordu.

Şöyle bir baktım: "Hiçbir devrimci örgütün önderi benim kadar çok hapishane gezmemiştir" yazıyordu. Kafasındaki 17 dikişi belirtmeyi de ihmal etmemişti. (Sonra bu sayı 45 olmuş. Olabilir tabii, yanlış saymıştır garibim!)

Efendim Mihrac Ural ülke içinde 12, ülke dışında 6 hapishane gezmiş ve hepsinden de "alnının akıyla" çıkmış.

Bunlardan bildiğim 4 tanesini ele alayım.

Ülke dışında Fransa'da Muhabarat ile birlikte Müslüman Kardeşler'e suikast planlamaktan ve adam kaçırmaktan içeri girdi ve sınır dışı edildi. Yani hapse girmesinin Suriye ile ilgili yanı var ama devrimci yanı bulunmuyor.

Almanya’da ise ülkeye kaçak girip yakalanması nedeniyle hapse girdi ve sınır dışı edildi.

Adli suçlu, aslında buna adi suçlu demek daha doğru…

Siyasi bir yanı yok…

Ülkede gezdiği cezaevlerinden birisi Afyon’dur.

Nasıl gezdi, biliyor musunuz?

Dikkat, gülmeyin!!

Konya Cezaevi’nden Ali, ben, Mihrac sürgüne gidiyoruz.

Ali, Afyon’a sürgündü.

Afyon cezaevine geldik. Akşam olmuştu. Yola devam etmediler.

Ali’yi koğuşlara götürdüler. Ben ve Mihrac ertesi gün yola çıkmak üzere temiz ve iki yataklı bir odada yattık.

Afyon Cezaevi’nde toplam 12 saat kadar kaldık. Ne kötü muamele gördük ne de başka bir şeyle karşılaştık.

Ertesi gün Denizli ve sonra Aydın istikametinde yola çıktık.

Afyon zindanında işte böyle yattık!!

Ayıptır yahu, soytarılık olur da bu kadarı da olmaz.

İkinci örnek, Selimiye Askeri Cezaevi, İstanbul…

Mihrac geldi, iki hafta kadar kaldı, mahkemeye çıktı, tahliye oldu ve başka davaları nedeniyle sevke gitti.

Bu cezaevinde dışarıya yazdığı bir mektup bir gün cezaevi sorumlularından bir yüzbaşının elinde geri geldi.

Mihrac, mektubunda, “burası çiftlik” diye yazmıştı.

Yüzbaşı, “böyle şeyler yazmayın” dedi.

Çok rahat bir cezaeviydi.

Asker ile aynı yemeği yiyorduk ve içerde her çeşit kitap vardı.

Mihrac Ural Selimiye zindanında yatmış ve buradan “alnı ak çıkmış”!

Kardeşim, insan soytarı olur ama bu kadarı da olur mu!

Nasılsa kimse hatırlamaz diye sallıyor da sallıyor…

Siz, “şu kadar cezaevi dolaştım” diye övünen başka birisini gördünüz ya da duydunuz mu?

Duymamışsınızdır…

Değil 18, 28 cezaevi dolaşmış olsan bile, burada çektiklerin 1982’de Diyarbakır’da sadece iki ay yatanların bile çektiklerinin onda biri etmez…

Öyle değil mi soytarı!

ROJ TV’ye her gittiğimde Diyarbakır cezaevinde yatmış insanları görürüm. Bir tanesi, hem de en ağır baskı günlerinde oradaymış.

Efendi bir adam…

Diyarbakır Cezaevi’nde yıllarca yattığını kendisinden değil, başkasından duydum.

O, cezaevi günleriyle değil, başka yetenekleriyle insanları etkilemeyi tercih ediyordu.

İnsan ile soytarı arasındaki fark da budur işte…

Başka lafa ne gerek…